

ת"פ 40528/12/15 - מדינת ישראל, משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד ט ט

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 40528-12-15 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' ס(עציר)
בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות-
שלוחת רמלה ע"י עוה"ד אוסטרובסקי

המאשימה

נגד

ט ט ס (עציר) ע"י ב"כ עוה"ד וקנין-קורקוס

הנאשם

הכרעת דין

א. כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר כולל חלק כללי ושני אישומים. הנאשם כפר בעובדות של שני האישומים ונשמעו הראיות. על פי החלק הכללי, הנאשם והמתלוננת היו בני זוג אשר נישאו בשנת 2009 והתגרשו בשנת 2014 לערך, ומאז מתגוררים יחד בדירה בתחומי העיר רמלה עם ילדיהם המשותפים (להלן: "הדירה"). במועד הרלוונטי לאישום הראשון, הייתה המתלוננת בחודש השלישי לערך להריונה.
2. באישום הראשון יוחסו לנאשם העבירות הבאות: איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") ותקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין. על פי עובדות האישום הראשון, ביום 14.12.2015, בשעה 23:00 או בסמוך לכך, כשילדיהם ישנים, התגלע ויכוח בתוך הדירה בין הנאשם לבין המתלוננת עקב טענת הנאשם כי המתלוננת הולכת למקום עבודתה על מנת לחפש גברים. על רקע הוויכוח האמור, החל הנאשם לשתות אלכוהול, ולאחר מכן, במקומות שונים בבית, במשך פרק זמן שאינו ידוע במדויק למאשימה, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שדחף אותה בידיו מספר פעמים על כיור במטבח ועל קיר בסלון, הפילה לרצפה, משך בשערותיה והכה אותה בפניה ובראשה בידיו. התקיפה בוצעה תוך שהנאשם מאיים על המתלוננת באומרו "אני אחמם שמן ואשפוך לך על הפנים" ואף איים שישליך עליה בקבוק בירה ממנו שתה. שכנים ששמעו צעקותיה של המתלוננת מהדירה הזעיקו משטרה למקום.

3. באישום השני מיוחסת לנאשם ביצוע עבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 372(ב) לחוק העונשין. על פי עובדות האישום השני, כחודש עובר לאירוע המתואר באישום הראשון, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, כשהנאשם תחת השפעת אלכוהול, תקף את המתלוננת בחדר השירותים שבדירה בכך שדחף אותה והכה אותה במכת אגרוף בפניה באזור עינה הימנית. כתוצאה ממעשיו האמורים לעיל נגרמו למתלוננת חבלות בדמות נפיחות בעין ימין.

4. מדובר בתיק של גרסה מול גרסה, גרסת המתלוננת למול גרסת הנאשם. יחד עם זאת, כפי שאבהיר בהמשך, מצאתי שיש להעדיף את גרסתה של המתלוננת על פני גרסתו של הנאשם לגבי האירועים נשוא שני האישומים.

ב. האישום הראשון

1.ב. גרסת המתלוננת

5. להלן תמצית עדותה של המתלוננת בבית המשפט:

א. במועד האירוע נשוא האישום הראשון, הנאשם הגיע לדירה כאשר הוא תחת השפעת אלכוהול בשעה 19:30 לערך (פרוטוקול מיום 11.4.2016, עמ' 16, שורות 22-23). המתלוננת טענה כי הנאשם נוהג לשתות אלכוהול כמעט על בסיס יומי ולאחר מכן היה מאבד את העשתונות (פרוטוקול מיום 11.4.2016, עמ' 25, שורות 1-5).

ב. המתלוננת ישבה בסלון של הדירה יחד עם בתם המשותפת לצורך הכנת שיעורי בית, והנאשם החל לקלל את המתלוננת וקרא לה "כלבה" ו-"זונה" (פרוטוקול מיום 11.4.2016, עמ' 14, שורה 8). כמו כן, אמר לה שלא צריך להכין שיעורי בית ושהילדים צריכים ללכת לישון (פרוטוקול מיום 11.4.2016, עמ' 17, שורות 6-12).

ג. בשלב מסוים, הנאשם עזב את הדירה על מנת לקנות לעצמו בקבוק ויסקי והמתלוננת עברה לחדר השינה במטרה לישון. עם חזרתו לדירה, הנאשם משך את השמיכה שמעל המתלוננת והמשיך לקלל אותה וביקש ממנה שתכין לו אוכל, ולאחר מכן אמר לה שלא צריך את האוכל. בהמשך, באזורים שונים בדירה (בסלון, במטבח ובחדרים) הנאשם היכה אותה עם ידיו בראשה, דחף וטלטל אותה, שבר לה את הטלפון הנייד, ושבר כוסות. בנוסף, המשיך לצעוק ולקלל ואמר לה שיחתוך לה את הפנים ושישפוך עליה שמן חם. בשלב זה, ילדיהם המשותפים היו ישנים (פרוטוקול מיום 11.4.2016, עמ' 13, שורות 11-22; עמ' 14, שורות 10-22; עמ' 17, שורות 1-12; עמ' 18, שורות 11-22; עמ' 19, שורות 7-32; עמ' 20, שורות 1-17; עמ' 21, שורות 18-22; עמ' 22, שורות 31-32; עמ' 27, שורות 24-26; עמ' 29, שורות 6-10; עמ' 30, שורות 18-22).

שורות 1-5).

ד. המתלוננת הבהירה שלאחר אותו אירוע שתואר לעיל לא נשאר סימנים על גופה (פרוטוקול מיום 11.4.2016, עמ' 28, שורות 1-2).

ה. המתלוננת טענה שהיא לא רצתה להתלונן כלל, ולמעשה השכנים הם אלה שהזעיקו את המשטרה, וזאת בעקבות הצעקות שנשמעו מתוך הבית. לטענתה, לאחר שהגיעה משטרה למקום, סירבה לשתף עמם פעולה ומסרה את גרסתה רק יומיים לאחר מכן, בעקבות פניות המשטרה אליה (פרוטוקול מיום 11.4.2016, עמ' 15, שורות 2-7; עמ' 30, שורות 6-24).

2.ב. גרסת הנאשם

6. להלן תמצית עדותו של הנאשם כפי שעלתה מחקירותיו במשטרה ומעדותו בבית המשפט:

א. במועד האירוע נשוא האישום הראשון הוא חזר לדירה בשעה 20:00 לערך מהעבודה. באותה עת, המתלוננת הכינה ארוחת ערב והילדים נכנסו לישון. בשלב מסוים, התפתח ויכוח בינו לבינה ב-"קול גבוה, לא צעקות שמעיר את הבניין" (הודעת נאשם מיום 15.12.2015, ת/4, שורות 8-12). נושא הוויכוח היה שהנאשם ביקש מהמתלוננת לסייע לילדים בהכנת שיעורי הבית, מאחר ואחת הבנות התקשתה בלימודים (פרוטוקול מיום 12.4.2016, עמ' 45, שורות 25-32).

ב. הנאשם שתה שני בקבוקי בירה בעת שהגיע לדירה. הוויכוח נמשך כ-10 דקות, ולאחר מכן הגיעו שוטרים לדירה (הודעה מיום 15.12.2015, ת/4, שורות 14-17).

ג. בשלב מסוים, המתלוננת החלה לצרוח ולומר לו "אתה לא תגיד לי מה לעשות", ולכן השיב לה "תסתמי את הפה, למה להגיד את כל הדברים האלה". בהמשך, המתלוננת החלה "ממש לצרוח, לצרוח" (פרוטוקול מיום 12.4.2016, עמ' 46, שורות 17-19; עמ' 47, שורות 7-28).

ד. הנאשם מאשר שהוא קילל את המתלוננת והיא קיללה אותו בחזרה (פרוטוקול מיום 12.4.2016, עמ' 46, שורות 21-25).

ה. בכל מקרה, הנאשם לא הכה אותה בשום דרך שהיא, לא איים עליה וגם לא שבר לה את הטלפון (הודעה מיום 15.12.2015, ת/4, שורות 40-43; שורות 49-54; הודעה מיום 17.12.2015, ת/5, שורות 18-21). כמו כן, בהודעתו השנייה, אישר שהטלפון הנייד אכן נשבר, וזאת במהלך הוויכוח, בעת שנפל (ת/5, שורות 33-36).

ו. בהודעתו השנייה במשטרה הנאשם הכחיש שיצא מהבית על מנת לקנות בקבוק ויסקי, ולטענתו הבקבוק היה בתוך הבית עוד מלפני האירוע נשוא האישום הראשון (ת/5, שורות 40-42).

3.ב. העדפת גרסתה של המתלוננת על פני גרסתו של הנאשם

7. הנני מעדיף את גרסתה של המתלוננת על פני גרסתו של הנאשם לעניין אופן השתלשלות הדברים באירוע נשוא האישום הראשון. להלן נימוקיי:

א. ההתרשמות מעדותה של המתלוננת בבית המשפט: המתלוננת הותירה רושם חיובי ואמין. ניכר היה כי המתלוננת התקשתה למסור את עדותה בבית המשפט. כך, למשל, במעמד הדיון סירבה תחילה להעיד בנוכחות בני משפחתו של הנאשם שנכחו באולם, ולכן הוריתי שעדותה תישמע ללא נוכחות בני משפחתו של הנאשם באולם (פרוטוקול מיום 11.4.2016, עמ' 12, שורות 5-30). בנוסף, המתלוננת פרצה בבכי במהלך מסירת עדותה (פרוטוקול מיום 11.4.2016, עמ' 15, שורות 13-16). הלכה פסוקה היא שלהתנהגותה של מתלוננת על דוכן העדים חשיבות רבה בהערכת "אותות האמת" של עדותה על ידי המותב היושב לדין, לרבות לעניין ההתרשמות של בית המשפט מבכי של מתלוננת על דוכן העדים והשלכותיו של עניין זה על שאלת המהימנות, וכמובן כל מקרה ונסיבותיו (ראו למשל: ע"פ 1072/15 **שייניס נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) (10.11.2015), פסקה 30 לפסק דינו של כב' השופט ג'ובראן; ע"פ 3435/13 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (8.5.14) פסקה 163 לפסק דינו של כבוד השופט עמית).

ב. סירוב המתלוננת לשתף פעולה עם המשטרה: השוטר יורי קזנפרוב, שהגיע לדירה בעקבות ההתקשרות של השכנים בשל הצרחות שעלו מתוך הדירה, הבהיר כי המתלוננת סירבה לשתף פעולה (ראו דוח פעולה של השוטר, ת/1, וכן עדותו בבית המשפט בפרוטוקול מיום 11.4.2016, עמ' 10, שורה 31 - עמ' 11, שורה 5). דבריו אלה של השוטר מהווים חיזוק לעדותה של המתלוננת, שאכן תחילה סירבה לשתף פעולה עם המשטרה ואף לא הייתה מעוניינת להתלונן כנגד הנאשם.

בית המשפט העליון עמד לא אחת על הקושי הנפשי והחברתי של קורבן עבירת אלימות בתוך המשפחה להתלונן כנגד הבעל המכה והתופעה של חזרה מהדברים שנאמרו באמרות החוץ במשטרה במהלך העדות בבית המשפט. הדבר נובע משלל נימוקים: רצון לשקם את המשפחה, התלות הרגשית והכלכלית בין הזוג המכה, החשש מפירוק התא המשפחתי, חרדות לגבי עתידם של ילדים משותפים וכן הקושי הנפשי בפריצת המעגל הסגור של המשפחה והסביבה לעבר הרשויות והמחירים האישיים והחברתיים הכרוכים בכך (ראו למשל: ע"פ 11847/05 **מדינת ישראל נ' פלוגי** [פורסם בנבו] (23.7.07) בפסקאות יח' - כג' לפסק דינו של כבוד השופט רובינשטיין; ע"פ 1275/09 **פלוגי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (1.9.09) פסקאות 32 - 40 לפסק דינו של כבוד השופט דנציגר; ע"פ 7844/09 **חוסין**

נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (2.6.10) פסקה ו' לפסק דינו של כבוד השופט רובינשטיין; ע"פ 8745/08 **פלוגי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (30.11.11) פסקה 22 לפסק דינו של כבוד השופט מלצר).

ג. חיזוק לעדות המתלוננת מדברי השכנה אורלי בורוכוב: השכנה בבנין שבו מצויה הדירה של הנאשם והמתלוננת, בשם אורלי בורוכוב (להלן: "**אורלי**"), העידה ששמעה צרחות של אישה בוקעות מתוך הדירה, וכי הדבר נמשך לסירוגין, כאשר אותה אישה צועקת בכיוון החלון כדי שהשכנים ישמעו. לטענתה, שמעה גם קולו של גבר צועק "תסתמי את הפה", ובו זמנית נשמעו קולות של חבטות "כאילו הוא מרביץ לה, בועט בה, לא יודעת" (פרוטוקול מיום 11.4.2016, עמ' 29 - עמ' 39, שורה 2). כמו כן, שמעה "צרחות, צרחות מאוד חזקות, לא בדיוק שמעתי מה היא אומרת, צרחות" וכן שמעה "ניפוף. כאילו משהו נשבר". בהמשך, אורלי החליטה להתקשר למשטרה, מאחר והצרחות נשמעו כמו קריאה לעזרה (פרוטוקול מיום 11.4.2016, עמ' 39, שורות 8-12). יש לציין שדברים אלה מחזקים את עדותה של המתלוננת שמדובר באירוע שנמשך פרק זמן ממושך, ולא 10 דקות שלאחריהן הגיעה משטרה למקום, כטענת הנאשם בהודעתו מיום 15.12.2015, ת/4, שורות 11-17.

ד. חיזוק בעדותו של יוסי אוחנה: שכן נוסף, בשם יוסי אוחנה (להלן: "**יוסי**"), העיד ששמע צרחות חזקות בוקעות מתוך הדירה והדבר נשמע לו כמו התעללות שמחייבת התערבות משטרתית, ולכן החליט להתקשר למשטרה (פרוטוקול מיום 11.4.2016, עמ' 33, שורות 6-28; עמ' 34, שורות 19-27; עמ' 36, שורות 27-30; עמ' 38, שורות 3-7). כמו כן, אישר את תמליל השיחה למוקד 100 שנערכה בינו לבין המוקדנית של המשטרה, ושם אמר "שומעים צרחות פה, אנחנו שומעים צרחות, עכשיו אני מדבר איתך ואני שומע צרחות מהבית", וכן הוסיף "והוא, אני אשורף אותך, וזה, זה נשמע שזה התעללות" (ת/2). אמנם יוסי הוכרז כעד עוין מאחר וטען שאינו זוכר ששמע את המילים "אני אשורף אותך", ואף הוסיף שייתכן שאמר את הדברים למשטרה במטרה לזרז את הגעתם לדירה ולא בגלל שהם אכן נשמעו על ידו, אך לטעמי, אין בכך כהוא זה בכדי להפחית ממשקל עדותו המרכזית ששמע צרחות בלתי שגריות שבוקעות מתוך הדירה, כאות לקריאה לעזרה (ר' פרוטוקול מיום 11.4.2016, עמ' 33, שורה 27; עמ' 35 שורה 13 - עמ' 36 שורה 16; עמ' 37, שורות 5-20).

ג. האישום השני

8. המתלוננת העידה שכחודש לפני האירוע נשוא האישום הראשון, הנאשם היה שיכור ובעת שנכנסה לשירותים הכה בה מכת אגרוף בעינה, ועקב כך הייתה לה נפיחות באזור העין. כמו כן, באותה עת לא התלוננה וייחסה את התנהגותו זו של הנאשם לשתיות האלכוהול וסברה שכליאתו לא תביא לפתרון הבעיה (פרוטוקול מיום 11.4.2016, עמ' 14, שורות 23-28; עמ' 28, שורות 5-10).

9. לעומת זאת, הנאשם הכחיש את האירוע המתואר לעיל (הודעתו מיום 17.12.2015, ת/5, שורות 79-84; פרוט' מיום 12.4.16 עמ' 49 ש' 11 - 16). יש לציין שבעדותו בבית המשפט במהלך חקירתו הראשית, הנאשם טען באופן כללי שכשלוש וחצי עד ארבע שנים עובר לאירוע נשוא האישום הראשון עשה "טעות", כלשונו, ועקב כך עבר "טיפול באלימות במשפחה" (פרוטוקול מיום 12.4.2016, עמ' 49, שורות 19-25).

10. כמו באירוע נשוא האישום הראשון, גם כאן מדובר בגרסה מול גרסה, והנני מעדיף את גרסתה של המתלוננת על פני גרסתו של הנאשם. להלן נימוקיי:

א. יש להשקיף על מהימנות עדותה של המתלוננת לגבי האירוע שבאישום הראשון והאירוע שבאישום השני, כמקשה אחת, וזאת ביחס לעדותו של הנאשם לגבי שני האירועים. מהימנות עדותה של המתלוננת לגבי האירוע נשוא האישום הראשון, וזאת מהנימוקים שהובאו בפסקה 7 לעיל, מקרינה על מהימנותה לעניין האירוע נשוא האישום השני. די בכך על מנת להרשיע את הנאשם בגין האירוע נשוא האישום השני, וזאת לא כל שכן שלא מצאתי פרכות או סתירות מהותיות בעדות הכוללת של המתלוננת, לגבי שני האישומים.

ב. יתר על כן, כבר נקבע בפסיקה שיש לעשות הגמשה של הכלל לפיו יש להפחית ממשקלה של עדות שהינה עדות כבושה, וזאת כאשר מדובר בעבירות של אלימות במשפחה. הסיבה לכך היא הקושי בפריצת מעגל השתיקה על ידי האישה כלפי הבעל המכה (ע"פ 7844/09 **חוסין** נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו], ניתן ביום 2.6.10, פסקה ו' לפסק דינו של כבוד השופט רובינשטיין; ע"פ 8745/08 **פלוני** נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו], ניתן ביום 30.11.11 פסקה 22 לפסק דינו של כבוד השופט מלצר). במקרה שבפניי, חרף העובדה שהאירוע נשוא האישום השני התרחש כחודש לפני מועד הגשת התלונה על ידי המתלוננת במשטרה, בעיניי, אין בכך כהוא זה בכדי להפחית ממשקל עדותה של המתלוננת לעניין אירוע זה.

סוף דבר

11. לאור כל האמור לעיל, הנני מרשיע את הנאשם בביצוען של העבירות הבאות:

א. באישום הראשון, בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין ובעבירה של תקיפת

סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

ב. באישום השני, בעבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ה ניסן תשע"ו, 03 מאי 2016, במעמד הצדדים.